

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze - Braníku

XIX. ročník

číslo 3/březen 2013

**dobročinný
branický
bazárek**

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. večeře Páně</i>)
Úterý	7.00 18.30	ranní modlitební setkání mládež
Středa	15.30, 17.00 18.00	maminky s dětmi biblická hodina
Čtvrtek	8.05 20.00	společné čtení (<i>nyní z knihy C. S. Lewise Rady zkušeného ďábla</i>) PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci; postmládežnické setkání střední generace</i>)
Pátek	15.30 17.00	mladší dorost starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava Pechara: úterý, středa 14.00 - 16.00
čtvrtek 10.00 - 12.00

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

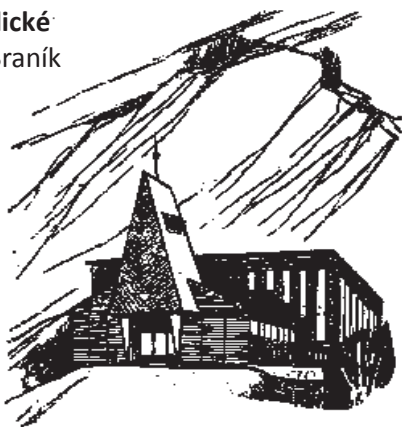
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

SLOVO ÚVODEM

Noc, která se liší od všech ostatních nocí

Židé (a podle nich i mnozí křesťané) dodnes slaví sederovou večeři. Nemusíme ale zrovna zapalovat svíčky, jíst zeleninu namočenou ve slané vodě, lámat maces, pojídat hořké byliny, desetkrát kapat víno na talíř při připomínce deseti egyptských ran, ani jíst pečeného beránka. Ten dávný velikonoční příběh o vyjití z Egypta k nám může promluvit i bez celé této velké slavnosti. Sederový rituál je sestaven tak, aby se do něj mohly zapojit i děti a aby je to opravdu bavilo. Z těch prvků vytvořených pro zapojení dětí bych se chtěl zastavit u čtyř otázek, které při sederové večeři zazní. Jsou uvozeny tou nejslavnější ***Ma ništana ha ha-ljla zeh mikkol hallajlot? Proč se tato noc liší od všech ostatních nocí?***

Čím se tato noc liší od všech ostatních, že o jiných nocích nenamáčíme (zeleninu do slané vody) ani jednou, a této noci dvakrát? Můžeme si připomenout Židy, kteří plakali smutkem v egyptském otroctví, a štěstím, když z něj byli vysvobozeni. Máme si ale především připomenout slzy, které bychom měli prolévat nad vlastními hříchy i slzy radosti z jejich vykoupení.

Čím se tato noc liší od všech ostatních, že každou noc jíme kvašené i nekvašené, ale tuto noc pouze nekvašené? Zavzpomínejme na spěch, ve kterém Židé neměli čas zadělávat kvašený chléb, protože ještě té noci měli odejít. Ale vzpomeňme na nekvašený chléb, který lámal Pán Ježíš, když říkal „Toto je mé tělo, které se za Vás vydává.“

Čím se tato noc liší od všech ostatních, že každou noc jíme všechny druhy zeleniny, ale tuto noc pouze hořké? Židé velmi trpěli v Egyptě a na památku toho utrpení jedí hořké byliny. Připomínají si tak, jak museli otročit pohanskému faraónovi. My si můžeme připomenout to, že jsme byli otroky hříchu a utrpení našeho Pána, který za nás trpěl, abychom my již hříchu otročit nemuseli.

Čím se tato noc liší od všech ostatních, že každou noc sedíme nebo si hovíme, ale tuto noc si pouze hovíme? Jen otrok a služebník musí stále stát. Židé vyšli za svobodou a jako svobodný lid jedí sederovou večeři pohodlně usazení. My můžeme s vděčností slavit, že o Velikonocích se i z nás stali svobodní lidé. Ďábel i smrt byly poraženy. JFP

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis ze 734. schůze staršovstva konané v pondělí 4. března 2013

Přítomni: Pechar, Drápal, Bruncko, Holý, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová; Omluveni: Dus, Chadima, Novotný, Žilková, Hoznauer

Biblický úvod: J. Holý, píseň 607 EZ (dodatek) *Bůh je náš Pán a král, ZJ 3,9*. Dávám do Tvých rukou ty, kteří jsou ze synagogy satanovy. O kořenech antisemitismu. Diskuse o tématu. Modlitba.

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v dubnu, tedy 8. dubna 2013, biblický úvod bude mít M. Žilková.

Co nás čeká

10.3.2013	Sborové shromáždění
24.3.2013	Květná neděle, kázat bude L. Rejchrt
21.4.2013	po bohoslužbách akce „Abríl!“
28.4.2013	bude kázat A. Drápal
24.5.2013	(pátek) Noc kostelů

Staršovstvo se věnovalo přípravě sborového shromáždění – výběr funkcionářů, příprava zpráv a usnesení.

Výstavba a rekonstrukce

Dodali jsme geodetické zaměření pozemku, který chceme odkoupit pro účely výstavby, úřadu Městské části Praha 4. Podle vyjádření odpovědného úředníka by další postup mohl vypadat takto:

- 10.3. MČ zveřejní záměr prodeje
- 29.3. 10. 4. to musí být na úřední desce a v té době se my musíme přihlásit
- 22.5. to dostane rada k uzavření
- 20.6. by to mělo schválit zastupitelstvo

Pak se to musí zapsat do katastru, a pak můžeme žádat o stavební povolení.

Změna v přípravě sborového časopisu Brána - březnové číslo Brány již připravuje ses. Simona Ester Brandejsová.

Berounský sbor odmítl nabídku faráře na částečný (0,3) úvazek. Bylo by to jen konzervování nevyhovujícího stavu. Zatím pokračuje v administraci J. Pechar.

Finance

Světový den modliteb – bylo vybráno 1130 Kč.

Výtěžek z dobročinného bazárku byl 2791 Kč. Částku předá řediteli diakonie J. Pechar.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se účastnili organizace dobročinného bazárku.

Staršovstvo schválilo přijetí ses. Ing. Anežky Rezkové (roz. Kučerové) do sboru.

Podpora nepálského studenta – současný končí studium v dubnu, budeme podporovat dalšího dle návrhu ses. J. Zvánovcové.

Zabezpečovací zařízení

Změnili jsme způsob komunikace zabezpečovací firmy Jablotron se zabezpečovacím zařízením v kostele.

Místo telefonního spojení, kde se platilo za každé odeslání informace jako za telefonní hovor, používáme nyní radiové spojení, kde platíme paušál 121 Kč měsíčně. Změna připojení zabezpečovacího zařízení nás jednorázově stála 11253 Kč a každý měsíc nás bude stát dalších 1404 Kč, z čehož 1283 Kč je cena za službu hlídání (tu jsme platili i doposavad) a zbylých 121 Kč je paušál za radiové spojení na pult centrální ochrany. Doposavad jsme místo těch 121 Kč museli platit měsíční paušál za pevnou linku a kromě toho i provolané automatické „hovory“ při každé události hlášené zařízením přes telefon, kterých bylo až několik denně.

Společná modlitba Páně.

zapsal A. Slabý

VÝROČNÍ ZPRÁVA

Zpráva staršovstva o životě FS ČCE v Praze 4 – Braníku za rok 2012

Je zvykem ve výroční zprávě udávat přehled všeho, co se ve sboru za minulý rok událo. V Braníku se toho děje poměrně hodně. V letech dřívějších jsme tento fakt řešili formou zvláštních zpráv, které nebyly součástí zprávy staršovstva, ale byly přímo zprávou jednoho z vedoucích nebo pořadatelů dané činnosti. Ta mohla být celoroční – jako nedělní škola nebo setkávání dorostu – nebo jednorázová, jako tábory nebo sborová dovolená. Mělo to smysl hlavně v počátcích, kdy tyto zprávy seznamovaly sbor s aktivitami, kterých si ne všichni byli vědomi.

Časem si někteří všimli, že se do seznamu akcí, kterým byly věnovány samostatné vstupy, nevešlo vše, co se ve sboru děje. Přitom vlastní zprávy se stávaly stále víceméně nezajímavé, protože sbor už o příslušných aktivitách věděl a jejich rozsah nedovoloval nějakou hlubší sondu. Proto jsme loni přistoupili ke zprávě pojaté takovým způsobem, že v ní byly stručně uvedeny všechny, nebo téměř všechny, sborové aktivity. Tím byl podán poměrně plastický přehled dění ve sboru. Letos to opakovat nebudeme a budeme se věnovat především otázkám, které nemají informačně statistickou povahu. Struktura zbytku zprávy je tato:

1. pokus o celkovou charakteristiku současného stavu sboru;
2. aktivity sboru, zvláště ve srovnání s rokem předchozím;
3. posun v oblasti plánované výstavby.

Hovoříme-li o branickém sboru, je dobré si uvědomit, že je jedním z dvaceti pražských farních sborů Českobratrské církve evangelické.

V řeči seniorátních statistik se ukazuje, že oblast Prahy, jež před sto lety patřila k periferii a nyní tvoří její střední mezikruží, protkává nepravidelná pěticípá hvězda pěti sborů, které jsou srovnatelné velikosti, a které neumdlévají ani počtem ani obětavostí. Jsou to Střešovice, Dejvice, Kobylisy, Strašnice a Braník. Pro mnohé hostující faráře je kázání v těchto sborech něčím mimořádným, neboť mluvit ke sto dvaceti lidem je něčím

jiným než mluvit do velkého sálu, kde se krčí dvacet, či v lepším případě třeba čtyřicet nebo padesát posluchačů. Čím to je, že v některých sborech to funguje a někde ne? Je to v lidech? Je to v osobě kazatele? Je to náhodný úradek Boží? Je to ve starosti o mládež a dorost?

V každém z uvedených sborů bude odpověď jiná. Osoba kazatele je samozřejmě extrémně důležitá, lze však na mnoha případech dokumentovat, že sama o sobě není zárukou dosažení očekávaného účinku. Farář ovlivňuje sbor a sbor ovlivňuje faráře. Není to vztah symetrický, ale je to vztah pro život sboru zásadního významu. To platí zvláště pro sbor ve městě, kde je možné si vybírat mezi více společenstvími. Ostatně i v Braníku není úplně málo účastníků našich bohoslužeb, kteří je navštěvují dosti pravidelně, a přitom patří do jiného společenství.

Farář a očekávání sboru se tedy musí nějak potkat. Jednou z hlavních rolí staršovstva je tomuto setkání napomáhat. Proto je důležité, aby staršovstvo reprezentovalo sbor v jeho pestrosti.

Nejvýznamnější pravidelnou aktivitou sboru jsou nedělní bohoslužby. Jak se v nich potkává kazatel s očekáváními sboru? Daří se to? Máme-li pocit, že ano, tak stojí za to se zastavit i u otázky, proč tomu tak je. Ve sboru jistě koexistují lidé různých názorů. V protestantském prostředí se ta různost projevuje v různé míře chápání závaznosti Písma, což má dopad jak na závaznost, s jakou jsou chápány rozličné tradiční normy osobního a rodinného života, tak na různost očekávání, se kterými přistupujeme v modlitbě před tvář našeho Pána.

Tvrdíme-li, že se sbor v bohoslužbách s kazatelem setkává, tak to není jenom věcí kvality jeho kázání, ale i sdílením určitého vztahu k Písmu. Tím nechceme říci, že bychom v Braníku něco nového vymysleli, že bychom disponovali nějakou specificky branickou definicí míry závaznosti Písma Svatého. Ne, běží o něco, co je zcela tradiční, a co současně vyžaduje odvahu k experimentu. Jde o to, zda přistupujeme k Bibli jako k živé knize, která k nám mluví. Jde o to, zda věříme, že zabývání se těmito texty, jež jsou několik tisíciletí staré, je pro utváření našeho vztahu k Hospodinu, pro naši cestu víry, podstatné. Že jsme pořád připraveni v nich nalézt něco nového, čím se necháme ovlivnit. A nikoliv, že z nich vybíráme to, co odpovídá našim představám, a to ostatní odsuneme stranou jako historický

balast. To nové, co k nám může promluvit, však není kazatelem zpravidla vyslovováno jako teze, nýbrž to k posluchačům přichází – alespoň tak se jim to může jevit – jako vedlejší efekt příběhu, který je z kazatelny vykládán, vyprávěn a dáván do souvislostí.

V Braníku takový přístup k Písmu léta razil předchozí farář Luděk Rejchrt. Současný farář na tuto tradici navázal způsobem formálně jiným, ale ve své podstatě velmi podobným. Tak se to alespoň jeví mnohým z těch, kteří léta pod branickou kazatelnu sedávají. To ovšem není jediný z přínosů služby bratra faráře Jaroslava Pechara. Na jiné jeho důrazy mohou být pozitivně naladěni zvláště bratři a sestry, kteří do sboru přišli až během jeho působení. Proto by bylo dobře, aby v budoucím staršovstvu byl i někdo z nich. Současné staršovstvo cítí, že fáze sžívání faráře se sborem už skončila, a že to dopadlo dobře.

Pro sbor nejsou důležité jenom bohoslužby, ale i celková atmosféra ve sboru, a také, v nestejně míře závažnosti, různá pravidelná a méně pravidelná setkávání a akce. Staršovstvo věří, že jeho pocit, že ve sboru panuje vzájemná láska a vstřícnost, je všeobecně sdílený. Stejně tak staršovstvo doufá, že vztahy ve sboru lze právem označit jako otevřené. Samo se snaží, aby nebyla ve sboru témata, o kterých se raději mlčí. Jinak řečeno, snažíme se o správu sboru, která by byla, v určitém rozumném rámci, co nejvíce otevřená.

Přístupme nyní k úvahám o aktivitách sboru. Rozsah této zprávy samozřejmě nedovoluje se dotknout všech aspektů – ostatně ani nastíněná charakteristika sboru si neklade nárok na úplnost.

Není těžké z rozhovorů dojít k závěru, že mnoho lidí ve sboru oceňuje jakoukoliv aktivitu, která vytváří prostor pro společenství. Současně zkušenost ukazuje, že ne každá taková nabídka najde své zájemce. Teoreticky by mnozí rádi to či ono, ale prakticky, když už je potřeba něčemu dát závazně svůj čas, tak je to mnohdy problém. To je fakt, který není míněn jako výtka. Je vždy na zvážení každého, jak moc svůj život – nebo, chcete-li, svůj život jako křesťana – propojí s účastí na sborovém životě. Ten jistě není cílem sám o sobě, spíše by měl být posilou k tomu, aby náš život byl dobrým svěděctvím o moci našeho Pána. Podíváme-li se do historie sboru posledních několika desetiletí, tak je patrný velký význam jak zakladatelských aktivit při zrodu různých

jednorázových akcí typu tábory, sborová dovolená, vánoční hra, BraníkXobě atd., tak i obrovská důležitost osobního nasazení pro služby, které mají soustavný a pravidelný charakter po celý rok.

Každá jednorázová akce si musí nějak probíjet cestu do sborového kalendáře – když už tam je a když má za sebou určitou historii, a lidé si jsou vědomi jejího významu, tak je velká naděje, že se najdou pokračovatelé. Za jejich činností i nadále bývá velké úsilí a časové oběti, a určitě to patří k tomu, co náš sbor dále buduje a spoluvytváří jeho identitu. Nicméně je to už něco tak trochu zaběhaného, něco, co se dá vměstnat do života bez toho, že by to byl trvalý celoroční úkol nebo služba.

Služba, která je soustavná zhruba v měsíčních intervalech, což je třeba příprava Brány nebo vyučování v nedělní škole – je-li v takové frekvenci – to už je něco, před čím jen tak neutečete. Taková práce pro sbor se blíží dobrovolnickému zaměstnání.

Služba týdenní pak prostoupí vaši každodennost. Lidé, kteří se k něčemu takovému odhodlají, nedávají jen svůj čas, ale – v určitém smyslu – i kus sama sebe. Přitom jde o služby nejrůznějšího typu. Bez trvalé práce sestry pokladní bychom nemohli fungovat jako instituce. Práci, kterou ona dělá, nelze nijak vynechat. Naopak, bez kavárny bratra Václava by sbor existovat mohl. Ale dneska bychom si na její absenci už těžko zvykali – o některých návštěvnících nedělních bohoslužeb si dokonce troufneme říci, že se v prostoru, který bratr Václav vytvořil, s rozkoší zabydleli.

Staršovstvo považuje za důležité zdůraznit, že za součást své role považuje každé takové podobné aktivitě poskytnout podporu. Kritériem naší podpory není to, že se do všech důsledků ztotožníme s námětem, se kterým ten či onen přijde. Spíše jde o posouzení toho, zda jde na jednu stranu o něco v zásadě možného, realistického, a na druhou stranu, zda je za tím opravdové nasazení a úmysl, se kterým je možno předstoupit – ať to zní jakkoliv nadneseně – před tvář našeho Pána. Staršovstvo si je vědomo, že v Písmu je psáno *Ducha neuhašujte* (a abychom to citovali v kontextu, dále stojí *Proroctvím nepohrdejte. Všeho zkuste; což jest dobrého, toho se držte.* 1. Tes. 5:19-21).

K těm týdenním aktivitám patří i dorost. I když je David Slabý obklopen příznivci a podporovateli a má obrovskou podporu ve své manželce, je hlavní břemeno starosti na jeho bedrech. Společenství dorostu je pro mnohé jeho účastníky místem, které jim nejen dodává

jistotu a odvalu, ale až téměř základní životní orientaci. Je to obrovská služba, která pomáhá formování osobností tak, aby vyrůstaly v křesťanství, které je žité, nejen mluvené.

A co my dospělí? Přebýváme v prostoru žitého křesťanství? Jak moc běžíme životem *s pohledem upřeným na Ježíše*? (Žd 12:1-2). Zde nejde o řečnickou otázku, na kterou by se mělo odpovědět sebeobviňováním. Je totiž docela snadné přiznat, že neplním nárok, který se jeví být tak absolutní, že mu vlastně nikdo pořádně nedostojí. Ta otázka je míněna v kontextu sborových aktivit. Ve staršovstvu, i jinde ve sboru, je více lidí, kteří sdílejí názor, že něco, nějaký ten krok navíc, by našemu sborovému společenství prospěl. Co to ale je? Když jsme povolávali bratra faráře Pechara, tak se mluvilo hodně o jeho pastorační činnosti. Staršovstvo se vícekrát zabývalo myšlenkou, že by pro ni vytvářelo systematicky předpoklady. Jenomže ono to má háček, ba možná i více háčků. Je opravdu ve sboru po něčem takovém hlad a touha? Jistě, s bratrem farářem by si vícero lidí rádo tu a tam popovídalo. Ale že by se opravdu chtěli řídit jeho pastoračními radami?

Připomeňme si, že v relativně nedávné minulosti tohoto sboru bylo více pokusů o setkání, která by vytvářela prostor jak pro rozhovor o naší víře, tak pro svědectví o křesťanově odpovědi na nároky každodenního života. Něco z toho se velmi povedlo, něco se povedlo méně, něco mělo větší a něco menší odezvu. Nyní vůbec nejde o to, zda ten či onen formát byl ten více vhodný. Spíše jde o tu zkušenost, že si rádi přijdeme poslechnout něco nového, někoho zajímavého. Přejít ale od takového zážitku k něčemu, co mění naši každodennost, to vyžaduje čas, úsilí a kázeň. Jako vyžaduje čas, úsilí a kázeň připravit tábor, dobré kázání, sborovou dovolenou nebo vést dorost.

Jistě je nadějí každého, kdo takovou věc připravuje, že účastníci si to nejen užijí, ale že to přinese dobré plody. Máme důvody se domnívat, že tomu tak bývá. Že v tom osobním, privátním světě těch, kteří se účastní v menší či větší míře sborového života, dochází k proměnám, někdy dramatickým. Přátelské a láskyplné sborové prostředí tomu může být – a bývá – pomocí. No a dál? - - Má být nějaké dál? Na takovou otázku nelze odpovědět jakýmsi programovým prohlášením staršovstva. Odpověď je skryta v budoucnosti. Závisí na tom, co se ve sboru skutečně děje. Je to věcí každého jeho údu.

Je zřejmé, že ve sboru je vícero lidí, kteří, byť znají dobrou zprávu evangelia, nějak strádají. Vstoupit do jejich privátního prostoru citlivě a být skutečným nástrojem pomoci, to ale není jen tak. Písmo Svaté o tom, že se tak dělo a že se tak má dít i v budoucnu, podává zprávu zcela jednoznačnou. Je přitom patrné, že i v tehdejší době bylo potřeba proniknout nejrůznějšími bariérami. Ty bariéry bývají z obou stran.

Snad právě pro to, že cítíme, jak to může být složité, jsme po celá desetiletí jako sbor nebyli schopni obnovit to, čemu se říká křesťanská služba. Návštěvy a konkrétní výpomoc. Gratulace k narozeninám. Udržování kontaktu s těmi, kdo z různých důvodů do kostela přijít nemohou. I určitá informovanost o tom, jak na tom kdo je. Proto je velkou událostí, že se kolem Lenky Pecharové vytvořil okruh sester, které takovou službu obnovují. Jejich aktivita se těší plné podpoře staršovstva.

Naopak, v minulém roce byla utlumena činnost tzv. outdoor akcí, tedy různých kratších, zpravidla víkendových, aktivit, které nabízely zážitky testující hranice fyzické a psychické zdatnosti alespoň části účastníků. Tento útlum mimo jiné souvisí s generační skladbou sboru. Bývalí organizátoři by byli rádi, kdyby se časem našli následníci. Takové akce mají přitažlivost samy o sobě, a současně mohou mít velký misijní dopad.

Zbývá se vyjádřit k vývoji ve věci výstavby. Na počátku roku na mimořádném shromáždění jsme přijali závazek, že k realizaci přistoupíme, pokud dokážeme jako sbor do konce roku vybrat půl miliónu. Vybrali jsme tři čtvrtě. Je to velice povzbuzující a zavazující. Všem dárcům patří veliký dík. Stalo se tak přitom v situaci, kdy k žádným velkým výzvám k obětavosti nedocházelo. Staršovstvo bylo totiž zaskočeno vývojem událostí, kdy předběžná kladná stanoviska městské části Prahy 4 byla vystřídána mlčením, kterému jsme dlouho nerozuměli.

Snažili jsme se postupovat standardně a vyčkávali nabídku k pronájmu potřebného pozemku, tak jak nám to bylo dříve v neformálních jednáních příslibeno. Po dlouhém čekání jsme nabídku dostali. Ta však obsahovala nepřijatelnou klauzuli o naší povinnosti na výzvu pronajímatele stavbu do jednoho měsíce odstranit. Vůbec jsme nechápali, jak něco takového mohou myslet vážně a strávili delší čas marnými pokusy se domluvit s úředníky na úpravě smlouvy.

Když toto k ničemu nevedlo, obrátili jsme se na starostu městské části. Teprve při osobním jednání se objevila jako hlavní důvod obava z možného ohrožení plánovaného objektu nestabilitou skalní stěny bývalého lomu. Během jednání však byl vysloven příslib, že stanovisko může být změněno, pokud odborné posudky potvrdí, že pokračující eroze skály nemůže plánovaný objekt ohrozit. Poté, co jsme takový posudek dodali, tak se stanovisko městské části změnilo. Jako vstřícný krok jsme na radu hodnotitele nabídli úpravu projektu tak, aby stěna objektu obrácená ke skále byla železobetonová a aby byla pod skalou vybudována nevysoká terénní vlna, která by zachycovala kutálející se kamení. To bylo městskou částí příznivě přijato a bylo nám poté doporučeno, abychom provedli přesné geodetické vyměření, to dodali na městskou část, a poté vyčkali nabídky k odprodeji. To je zhruba situace, ve které se nyní nacházíme.

Celý proces je poměrně zdouhavý a zahrnuje umístění záměru na úřední desku, výzvu k podání návrhu na uzavření smlouvy, schválení radou městské části, schválení zastupitelstvem městské části, vlastní koupi, zápis do katastru. Podle názoru úředníků městské části bychom mohli být koncem srpna 2013 na jeho konci. Teprve pak bude možné podat žádost o stavební povolení.

Na podzim roku 2012, kdy nebylo jasné, zda se nám podaří nepříznivý vývoj ohledně novostavby zvrátit, se staršovstvo rozhodlo jako doplňkovou aktivitu podat žádost o grant hlavního města Prahy, který by nám umožnil přestavět vnitřek levé přední části kostela tak, aby se tím alespoň vyřešila neuspokojivá kvalita toalet. O tom, zda bude grant přijat, bychom se měli dozvědět v prvé polovině března.

Mt 28, 5-7

Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých...“

NOVINKA

Nosíte sluchadla? Vezměte si je do kostela!

Proč? Protože je v první lavici vlevo (kde jsou i „klasická sluchátka“) **nově nainstalována indukční smyčka** (signál dosáhne i do druhé lavice), která vám výrazně zlepší kvalitu poslechu a konečně začnete rozumět, co říká ten pán v černém hábitu vepředu za kazatelnou.

Poslech přes indukční smyčku **výrazně odstíní všechny ostatní zvuky v místnosti**, a že jich tam je – kašláni, smrkáni, vzdycháni, pobrekávání, chrápání a pomlaskávání bratří a sester všeho věku. Indukční smyčka je v kostele zapnuta neustále, stačí si sluchadla přepnout na tzv. indukční poslech.

Máte-li klasická závěsná sluchadla staršího typu, je na nich páčka s polohami M, M/T a T. V tom případě přepněte sluchadla do polohy T (zatímco běžně používáte režim M – mikrofon) a začnete preferenčně slyšet řečový signál, který jde přímo do mikrofonu před kazatelem.

U novějších typů závěsných sluchadel a také u sluchadel zvukovodových se T režim obvykle přepíná programovým tlačítkem. Zkuste jej 1x nebo 2x stisknout. Pokud se nic nestane, je možné, že indukční poslech nemáte ve svém sluchadle vůbec nastaven. V tom případě je třeba se na to zeptat při příští návštěvě vašeho foniatra a požádat jej o jeho aktivaci.

Každá sluchadla indukční poslech umožňují, je to pouze otázka jejich naprogramování. Pokud nosíte sluchadla dvě, doporučuje se přepnout T režim na obou z nich. Hezký poslech!

Iva Jungwirthová

Velikonoční bohoslužby

<i>29. 3. 2013</i>	<i>Velký pátek</i>	<i>17.00</i>	<i>(s vysluhováním večere Páně)</i>
<i>31. 3. 2013</i>	<i>Neděle Vzkříšení</i>	<i>9.30</i>	<i>(s vysluhováním večere Páně)</i>

O VELIKONOCÍCH VYSTOUPÍ PĚVECKÝ SBOR

V neděli 31. března 2013, na Boží hod velikonoční, stejně jako při různých jiných příležitostech, doprovodí bohoslužby braničtí muzikanti, tentokrát sborovým zpěvem. Čtyřhlasé vokální uskupení pod vedením sestry Rut Nývltové si dalo za úkol opět během několika společných setkání secvičit skladby aktuální pro dané období církevního roku. Stalo se už zvykem, že tentýž program na přání obyvatel obce Stebno na Lounsku provede Branický komorní sbor i v jejich historickém kostelíku tutéž neděli odpoledne.

Rut, jaké autory a skladby jsi pro velikonoční vystoupení vybrala?

Při výběru skladeb pro naši službu v neděli velikonoční jsem musela vzít v úvahu dvě skutečnosti: zaprvé br. farář v půlce února ještě nemohl říci, zda se můj výběr bude přesně hodit (mohu jen doufat, že ano) a zadruhé - nebudeme mít příliš mnoho času na nácvik (to je nevýhoda sboru, který se nemůže scházet pravidelně). Snažím se zařadit vždy něco nového, ale vděčně sáhneme i k opakování některých skladeb - tentokrát je to 3:3.

Velikonoční období si přímo říká o spirituály, zařadila jsem tři: *Spolu lámejme chléb na kolenou* (podle W. Lawrence upravil Zd. Čep), *Proč jen mlčíš, Pane* (text a melodie Miloš Rejchrt, úprava Ladislav Moravetz) a *To anděl kámen odvalí* v úpravě br. L. Rejchrt. Tři nově zařazené sbory jsou následující: *Svatý je můj Pán* z Německé mše F. Schuberta, kde mimořádně důležitou roli hraje i dynamika; na text z epištoly k Filipenským 4,4-7 vznikla v Německu píseň *Radujte se v Pánu vždy*, a poslední novinkou je *Agnus Dei* italského skladatele a ředitele kůru v Římě G. B. Casaliho (1715-1792). Každá z těch skladeb má jinou míru obtížnosti, ale vzhledem ke skvělému pěveckému potenciálu v branickém sboru lze i za poměrně krátkou dobu zvládnout všechno.

Tvůj pečlivý přístup ke zkouškám, příprava materiálů, not pro každého účastníka, a hlavně již mnohé hudební aktivity v branickém sboru hovoří o tom, že máš za sebou více hudebních zkušeností. Můžeš je přiblížit konkrétně?

Doufám, že se mi na tuto otázku podaří odpovědět v zájmu čtenářů stručně. Množství hudebních podnětů v rodině mne dovedla nejprve do hudební školy (housle, klavír, zobcová flétna) a potom k dvacetiletému působení v jednom výborném amatérském orchestru v Praze. Měli jsme skvělého dirigenta, a to mne navedlo ke studiu dirigování na tříleté Lidové konzervatoři. V 80. a 90. letech jsem spolu s br. Zdeňkem Coufalem vedla ekumenický celopražský pěvecký sbor Kostnické jednoty, díky němuž jsem poznala mnohé sbory ČCE. V současnosti si občas odskočím do Krnova, kde si velmi rozumím s tamějšími zpěváky a už několik let připravujeme společně půlnoční.

Děkuji za rozhovor (a přidávám foto ze zkoušky v apsidě kostela).

Ester Brandejsová

SETKÁNÍ

Světový den modliteb: „Byl jsem cizí a přijali jste mě...“

Setkání v rámci Světového dne modliteb (letos na téma uvedené v titulku) se konalo v našem kostele první březnový pátek. Malou skupinku 20 účastníků tvořili bratři a sestry z Církve československé husitské a z Českobratrské církve evangelické. Zástupci ostatních branických církví letos chyběli. Přesto to bylo srdečné setkání – bylo znát, že se za ta léta již známe a jsme rádi (rády) spolu.

Četli jsme text, který připravila skupina žen z Francie. Stejný text se čte na všech shromážděních SDM, která v těchto dnech probíhají na mnoha místech v různých církvích, a to nejen v ČR, ale i v dalších 170 zemích světa. Biblická úvaha nad daným textem je ponechána jednotlivým skupinám, které se v rámci SDM setkávají. U nás se nad problémem přistěhovalců zamýšlela sestra farářka Jindřiška Buttová z Církve československé husitské.

Důležitou součástí pobožnosti je i sbírka. Výtěžek té letošní (české) je určen pro několik klientů **Sdružení pro integraci a migraci (SIMI)**, kteří se dostali do těžké životní situace. Jejich příběhy si můžeme přečíst v dopise, který jsme obdrželi. (Shodou okolností nám organizace SIMI není neznámá – slyšeli jsme o ní v loňském vyprávění Marušky Jelínkové).

Mimo organizaci SIMI bude z výtěžku sbírky podpořena pěvecká skupina křesťanské mládeže z Barmy (z národa Čjin) - na snímku. Naše země přijala jejich rodiny, protože jsou ve své zemi z etnických důvodů pronásledováni.

Kázání farářky Jindřišky Buttové u příležitosti SDM (sbor CČE Braník, 1. 3. 2013)

Leviticus 19, 1-2.33-36 Matouš 25, 31-40

Sestry a bratři,

z minulých let jsme byli zvyklí, že pobožnosti SDM připravovaly křesťanky ze zemí nám hodně vzdálených (zeměpisně i kulturně) – Malajsie, Chile, Papua–Nová Guinea... V textech se promítaly jejich problémy, zvláště týkající se žen – diskriminace a zneužívání žen, těžkosti s hledáním zaměstnání a vůbec s obživou. Nyní je to Francie – vyspělá evropská země, kde většina z nás byla, třeba jen pár dnů. Mohlo by se zdát, že tam žádné velké problémy nebudou, je to země, ke které vzhlížíme a myslíme si, že se tam mají lidé lépe než my. Ale jak je zřejmé, i vyspělé evropské země (pro nás tzv. západní) mají své závažné a ne snadno řešitelné starosti. Problém, který nám nastiňují letos francouzské křesťanky, je s cizinci – **přistěhovalectví, imigrace**. Francie, země snů (rouhavě se říká: Vidět Paříž a zemřít!) asi právě proto, že je tam veliké množství cizinců, se potýká s rasismem. Pro nás možná vysněná země svobody a tolerance řeší problém s Romy a romskými ghety na okraji měst.

V textu pobožnosti nám byly připomenuty SZ texty ze 3. knihy Mojžíšovy Leviticus. Izraelci měli v zákoně, že nesmějí cizincům škodit, ubližovat, okrádat je při obchodování a směňování. Naopak k nim měli být vstřícní a pohostinní. Izraelci neměli mít jiné ceny pro domácí a jiné pro cizince (to my dnes klidně máme jiné ceny pro cizince – v restauracích,

v jídelních vozech atd. Říkáme si – jsou bohatší, tak ať platí!). Izraelci třeba neměli sklídit veškerou úrodu z polí (Lv 19,9-10), nýbrž měli něco nechat pro tzv. paběrkování právě přistěhovalcům a chudým. (Vzpomeňme si na známý biblický příběh o Rút a Bóazovi – Rt 2,15nn.) Mohlo by se nám to jevit jako idylické, harmonické soužití mezi Izraelci a cizinci, ale ono to takové v každodenní praxi nebylo. Ono to bylo a je i v současnosti složitější.

Ve SZ době u Izraelců tvořili přistěhovalci (H tóšabím) zvláštní třídu obyvatel. Na rozdíl od hostů (H gérím) neměli přistěhovalci téměř žádná práva. Hosté – tenkrát i dnes – přijedou, pobudou a odjedou! Hosté také většinou něco přivezou! Přistěhovalci nejen nic nepřivezou, oni většinou vůbec nic nemají a naopak potřebují jídlo, ošacení, ubytování, zdravotní péči, sociální podpory... Přistěhovalci ve SZ době byli bez domovského práva (dnes bychom řekli bez získání občanství) a byli odkázáni na ochranu a milosrdenství domácích obyvatel. Přistěhovalci se nesměli účastnit židovských náboženských slavností a svátků, např. pesachové hostiny (Ex 12,45). To by jim možná ani tak moc nevadilo, ale horší pro ně bylo, že se jich netýkalo milostivé léto (Lv 25), to je každý 7. rok vymazání, anulování všech dluhů a vrácení majetku, který byl v zástavě (Lv 25,18-28).

Židé si uvědomovali, že cizinci – přistěhovalci mohou vnést do izraelského monoteistického společenství něco neznámého, možná nepřátelského, že jsou nositelé pohanství a tedy i nebezpečných nadpřirozených sil. Obávali se, aby nevnegli mezi ně nějakou cizí, pohanskou magii. (čti 1Kr 20) Proto – pro ochranu svého společenství, aby se jako národ nerozplynuli, aby nezanikli, museli Izraelci stanovit jasná pravidla a podmínky pro cizince. Chcete-li žít s námi, chcete-li se stát součástí našeho společenství a požívat naše výhody, musíte přijmout dvě podmínky (musíte přijmout naše zákonné normy): víru v jediného Boha Hospodina a s tím související Desatero a další zákony a pravidla, a viditelné, nesmazatelné znamení toho – obřízku u mužů. Potom jste součástí našeho společenství a budete mít všechny výhody a práva.

Každá země se musí chránit určitými pravidly, zákony, před zmatkem a rozkladem. Každý stát musí mít nějaký systém pro přijímání přistěhovalců a uprchlíků. Jinak by vznikl chaos – a ten neprospěje ani uprchlíkům ani domácím obyvatelům!

Jistě, Bůh používal i přistěhovalce ke svým plánům a záměrům. Významný prorok Eliáš pocházel z přistěhovalců (1Kr 17,1). Podobně

„neizraelky“ = cizinky jerišská Rachab a moábská Rút se staly prapramatkami samotného Ježíše Krista! (viz Mt 1,5) Bůh nám může skrze cizince mnohé ukazovat: Abychom si vážili toho, kde jsme se narodili a kde smíme žít, abychom nebyli stále nespokojení a kritičtí. Abychom neposuzovali druhé lidi podle jazyka, národnosti a barvy pleti, ale podle jejich charakteru a činů – jak se chovají, jací jsou. „Nahlížíme-li“ do SZ, stáli přistěhovalci a hosté pod zvláštní Boží ochranou (proto ty výzvy, aby jim nebylo ubližováno), pokud byli nějakým ustáleným způsobem přijati do izraelského společenství. Potom požívali ochranu hostitelů.

V prvních stoletích po Kr. byli pohané často překvapeni velikou vstřícností prvokřesťanů k cizincům a příchozím. Tato vstřícnost byla dána tím, že první misionáři byli pronásledováni, přicházeli o zaměstnání, obživu i bydlení. Proto křesťané prvních století n. l. ochotně cizince přijímali a podporovali je.

Asi i dnes by mělo platit, že když chce někdo žít v cizí zemi, musí se přizpůsobit její kultuře, jejím zákonům a zvyklostem. To je velký problém muslimů v Evropě. Evropa, byť má křesťanské základy, ustupuje jiným náboženstvím. (Když ne muslimské znaky, např. ve Francii šátky, tak ani křesťanské symboly – a tak byly odstraněny kříže ve školách.) Ano, ať s námi žijí cizinci, přistěhovalci, ale musejí se oni přizpůsobit nám – stejně, jako nesmějí dělat nic z toho, co my považujeme za trestné, za zločin. (Myslím např. na postavení žen!) Ve Švýcarsku teď chtějí uzákonit, že když cizinec spáchá jakýkoliv trestný čin, bude okamžitě vyhoštěn.

Sestry a bratři, jistě stále platí biblický příkaz nikomu neubližovat ani nenadržovat, zachovávat právo a spravedlnost vůči všem. Platí Ježíšovy skutky milosrdenství – pomáhat všem potřebným. V současné době se hodně prosazuje myšlenka, že ta správná pomoc spočívá v tom, aby si ten potřebný pomohl sám (ne hladovému pouze dát jednu rybu, ale naučit ho chytat ryby). Naše almužna žebrajícímu bezdomovci, který si za naše peníze koupí krabicové víno asi moc pomoci není.

Být milosrdný znamená mít otevřené oči i srdce pro všechny bližní; pomoci tam, kde pomoci mohu a dokážu; a moudře volit, kde je naše pomoc opravdu užitečná a potřebná.

(zkráceno, připravila Růžena Černá)

POZVÁNKY

Turisté

Zveme vás na
PRAVIDELNÉ VYCHÁZKY VŽDY TŘETÍ NEDĚLI V MĚSÍCI

17. března 2013

ještě zůstaneme v Praze a podnikneme **návštěvu výstavy**
(asi Hollarovy ilustrace k Ezopovým bajkám
ve Schwarzenberském paláci na Hradčanském náměstí)
spojenou s malou procházkou.

Lenka Kusáková

Na vysvětlenou: Nadpis TURISTÉ je trochu nadnesený. Turisty jsme se mohli zvat před osmi lety, kdy pravidelné pochody začaly. Za tu dobu jsme během 60 výletů ušli opravdu pěknou řádku kilometrů. Ovšem, jak roky přibývaly, délka pochodů se zkracovala. Takže teď už trochu skromněji zveme nikoliv na výlet, ale na vycházku. Přesto, že vyjždíme až po bohoslužbách, stíháme dojet i do vzdálenějšího okolí Prahy. V zimním období většinou objevujeme neznámá pražská zákoutí a rozšiřujeme svůj kulturní rozhled.

Růžena Černá

**VERNISÁŽ VÝSTAVY AK. MAL. JIŘINY ADAMCOVÉ
PIETA A VZKŘÍŠENÍ - malba a kresby**

se koná

ve středu 27. března 2013 v 16 hodin
v kostele U Martina ve zdi, Martinská 8, Praha 1.
Výstavu si můžete prohlédnout do 28. 4. 2013.

NAD PÍSMEM

RÚT, 8. DÍL

(závěrečná část z cyklu ranních pobožností J. F. Pechara
na sborové dovolené 2012 v klášteře Želiv)

Rt 4, 14-22

Na konci příběhu se opět vrací na scénu Noemi. Narozený vnuk je pro ni útěchou za zemřelého muže a děti. Nemusí vzpomínat na své syny, z nichž jeden nesl jméno „nemocný“ a druhý „vyčerpaný“, ani na svého muže, jehož jméno ukazovalo na pohanské božstvo Molocha. Tím, kdo o ní bude na stará kolena pečovat, bude Obéd, tedy ctitel Hospodinův. A v jeho jméně i v tom, co o něm říkají ženy z Noemina okolí, tu opět jakoby na pozadí proznívá **základní motiv všeho dobrého v tomto světě, totiž dvojpříkázání lásky**. Obéd, tedy ten, který ctí Hospodina, ten se bude i zcela lidsky starat o starou Noemi.

Úplně poslední verše knihy Rút jsou pak věnovány rodopisu Bóazova prapředka Perese a tento rodopis je zakončen králem Davidem. Nešlo o nějakou romantickou historku z dějin dávného Izraele, ale o královskou linii.

Pro nás je tento rodokmen zajímavý, protože se s ním setkáme i v Novém Zákoně. Evangelisté ho přejímají, ale pokračují dál za krále Davida a po několika desítkách generací dojdou až k synu Josefa a Marie, který dostal jméno Ježíš (...z rodu královského, nám, nám narodil se).

Je to ale podivný rodokmen. Pro krále i pro Mesiáše. Některá jména, která v něm čteme, jsou spojována s historkami, které by si nikdo asi za rámeček nedal.

Judova manželka Tamar se převlékla za prostitutku, protože jinak Judu do postele nedostala. Bóazova maminka se jmenovala Rachab a přímo jako profesionální prostitutka pracovala v Jerichu. Rút je také postava, u které je potřeba být obezřetný, než si z ní člověk vezme příklad. David měl syna Šalomouna z ženy Uriášovy – jistě si vzpomenete na příběh o Beť–Sabé, kterou David ukradl a jejího muže nastrčil do bitvy tak, aby padl a on si mohl fešnou vdovu vzít za manželku. Šalamoun a jeho vztah

k ženám, to také není nic příkladného – vždyť čteme, že odklonily jeho srdce od Hospodina.

Přísluví praví: Přátele si vybírat můžeme, příbuzné ne. V tomto světě ale byla jedna jediná výjimka. Ježíš si vybrat mohl. Žil od věků v nebesích, ale protože chtěl lidem pomoci, tak přišel na tento svět jako docela obyčejné dítě v docela obyčejné rodině. A když se tak na tu rodinu podíváme, tak vidíme, že si vybral rodokmen sice královské, ale zchudlé královské linie (v té době nic úctyhodného). Mezi jeho předky vidíme lidi přinejmenším pochybné pověsti.

K tomu, aby člověk dobře žil, k tomu nemusí být ani bohatý, ani slavný. Nemusí se narodit milionářům, anebo se do milionářské rodiny přiznít či přivdat. Rút dokázala udělat spoustu dobra i v době, kdy neměla nic, a Ježíšův vztah k popularitě, světské slávě a bohatství byl všechno možné, jen ne kladný.

Jestliže tedy chceme dobře žít, pak to znamená žít jako Rút, jako Ježíš. Možná v chudobě, možná s příbuznými, za které by se jeden mohl stydět. Možná sami dělající věci, nad kterými jiní překvapením potřásají hlavou, anebo si přímo ťukají na čelo. Nic z toho ještě není limit, který by nějak omezoval možnost žít dobře. To omezení je úplně jiné a my ho známe od Rút a hlavně od Ježíše – **Dvojpříkázání lásky**.

Amen

**Milé sestry a bratři,
pište nám a podílejte se na podobě sborového časopisu!**

*Vaše náměty, texty, fotografie aj. do jednotlivých rubrik
uvítáme na e-mailových adresách uvedených v tiráži
vzadu na obálce, případně poštou na adrese sboru
(obálku označte heslem „Brána“).*

*Příspěvky možno odevzdat také osobně členům redakce
po bohoslužbách nebo při společných akcích v kostele.*

Uzávěrka příštího čísla je v pondělí 15. 4. 2013.

TVŮRČÍ DÍLNA

JEDNOU

I kdybych za život zcestovala
všechny světadíly
už vím že bych si přála
vidět jen Tvou tvář
jednou
až budu v cíli

„Bůh je všudypřítomný (Ž 139, 5-10). I na schodišti našeho domu...“

Ester Brandejsová

OBSAH 3/2013

Vítejte!	
Pravidelný sborový program, kontakty na sbor	2
Slovo úvodem	
Noc, která se liší od všech ostatních nocí (J. F. Pechar)	3
O čem jednalo staršovstvo	
Zápis ze schůze staršovstva konané dne 4. 3. 2013 (A. Slabý)	4
Výroční zpráva	
Zpráva staršovstva o životě FS ČCE v Praze 4 - Braníku za rok 2012	6
Novinka	
Nosíte sluchadla? Vezměte si je do kostela! (I. Jungwirthová)	13
<i>Velikonoční bohoslužby</i>	13
Hudební život	
O Velikonocích vystoupí pěvecký sbor (E. Brandejsová, R. Nývltová)	14
Setkání	
Světový den modliteb: Byl jsem cizí a přijali jste mě (R. Černá)	16
Kázání ses. farářky J. Buttové ke SDM v Braníku	17
Pozvánky	
Turisté: vycházky vždy 3. neděli v měsíci (J. Kusáková, R. Černá)	20
Vernisáž a výstava J. Adamcové U Martina ve zdi	20
Nad Písmem	
Rút 8. díl - závěr cyklu ranních pobožností JFP ze sborové dovolené	21
Tvůrčí dílna	
Verše a fotografie (E. Brandejsová)	23

BRÁNA

*měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník
XIX.ročník, číslo 3/březen 2013
Vychází každou 3. neděli v měsíci (kromě letních prázdnin).*

Redakce, kontakty:

Růžena Černá (mscerny@volny.cz)
Ester Brandejsová (ester.brandejsova@email.cz)

Redakční rada: Jiří Holý, Jarmila Čierná, Jaroslav Pechar